

MissionPossible

Evangelium och hjälp till Östeuropa

Hoppet bär!

Genom att dela med oss av evangeliet och ge hjälp så planterar vi frön av hopp i både barns och vuxnas liv. – Läs i detta nummer bland annat om barnlägret i Ukraina och om Hoppets Center i Albanien.

Barn på läger i Ukraina

Guds nätverk

IGNAT IVANOV,
Internationell koordinatör för Mission Possible

För en tid sedan bad vi vänner till vårt arbete att skicka sina berättelser om hur de engagerade sig i Mission Possibles arbete. Det har varit så trevligt att läsa dem! Brevet berättar att Gud förbereder dem som tjänar på fältet, såväl som de som är med och stöttar och de som ber.

Gud har ett nätverk runt om i världen!

I Mission Possibles verksamhetsländer ingår förutom 70 anställda ca 400 volontärer som hjälper till på skyddshemmen, läger, moderskapsprogram etc. I somras fanns volontärer med från Finland, Sverige, Holland och USA. För andra gången anordnade vi en internationell evangelisationsresa för ungdomar i Bulgarien. Föreställningarna, talen, sångerna och lekarna var till en stor välsignelse för barnen och familjerna i byarna, av vilka många hörde evangeliet för första gången.

**Ungdomarna lärde barn
sånger på en evangelisa-
tionsresa i bulgariska byar.**

Ignat Ivanov och Päivi Ranta (till höger) tillsammans med aktiva volontärer från Finland och Sverige

Vårt arbete, som har pågått i decennier, har krävt uppoffringar och ansträngningar från tusentals människor. Tack så mycket för din vänskap och ditt stöd, och vi önskar dig all välsignelse i ditt arbete i Guds nätverk!

BREV FRÅN HJÄLPARBETETS VÄNNER

Det har gått mer än 10 år sedan jag fick ett brev som berättade om Mission Possibles arbete och jag blev också uppmuntrad att stödja detta arbete. Sedan dess har jag med intresse följt många överlevnadsberättelser. Allt detta har varit väldigt rörande. När en människa får hjälp hjälper hen snart själv andra. Detta är vad Guds kärlek gör.

Jag besökte Bulgarien 1993. Jag blev djupt berörd av en grupp smutsiga pojkar med trasiga kläder. De sprang efter mig på gatan och tiggede om pengar. Jag funderade på hur jag skulle kunna hjälpa dessa barn. Jag bad för dem. Jag kunde inte göra något annat. – Flera år senare berättade en vän att hon hjälpte Mission Possible-organisationen med böner och pengagåvor. Jag insåg att målet för hjälpen är exakt samma fattiga barn på Sofias gator. Jag beställde Mission Possible-nyhetsbrevet och tändsticksaskar med teckningar på gatubarns ansikten. – Jag blev så glad över att gatornas barn fått ett hem och andlig vägledning genom Mission Possible. Jag var också glad över att min bön hade blivit hörd och att jag kunde vara med i det viktiga arbetet.

Mirjami och Ignat Ivanov besökte vår församling på 1990-talet och berättade om arbetet med att hjälpa gatubarn. Det var rörande. Som familj började vi be för arbetet och ge vad vi kunde. – Maken dog. Med en liten summa bidrog jag varje år, bad för arbetet och berättade för andra vad jag hade läst i nyhetsbrevet. Nu för tiden får jag nyhetsbrevet i min e-post. Det är enkelt att vidarebefordra till den som vill ta emot det. Det har varit en glädje att läsa så många uppmuntrande berättelser. Jag vet att alla inte har råd att ge pengar, men de ber också och välsignar arbetet och de som nämns i nyhetsbrevet.

I min ungdom bad jag att Gud skulle låta mig hjälpa lidande barn. I mitt sinne såg jag mig själv hålla AIDS-föräldralösa barn i Afrika eller lyfta upp gatubarn från kloakerna i Ryssland.

– En gång sa en person, medan hen bad för mig, att mitt uppdrag är i Finland. Jag var kanske lite besviken då, men nu vet jag att Guds planer är de bästa för oss. Jag är glad att jag kan från Finland stödja det fina arbete som Mission Possible gör, både ekonomiskt och med böner. Det är viktigt för mig att arbetet inte bara är humanitärt, utan också andligt, eftersom evangeliet är det mest värdefulla vi kan ge till människor. Det är uppmuntrande att läsa i nyhetsbrevet om hur människors liv förändras, att de finner hopp och en framtid.

Ukrainas tredje sommarläger i krigstid: Glädje och tillväxt för både barn och ledare

"Vi höll två barnläger under sommaren. Lägren är inte bara för barnen, utan de är också en möjlighet för ledarna att tjäna med sina gåvor och lära sig nya saker. Teamet hade förberett sig noggrant. Allt program och undervisning på lägret hade ett tydligt mål. Dessa läger har en stark inverkan på barns hjärtan, säger Tanja, vår arbetsledare i Odessa.

"En av våra nya medhjälpare var Oksana. Vi lärde känna henne 2016 när vi började hålla en bibelklubb i hennes hemby. Hon var alltid glad att kunna delta och kunde Bibelns minnesverser utantill!"

"Åren gick snabbt och förra året, när Oksana var på ett ungdomsläger, uppmärksammade vi hennes sociala färdigheter och prestationer. I somras bjöd vi in henne att vara en av ledarna för barnlägret. Hon

höll i kvällsevenemang och en bibelgrupp. Vilken glädje det är att se Guds verk i våra barns liv!" konstaterar Tanja.

Vårt ukrainska ledarpar Tanja och Dima fick barn efter år av väntan!

Tanja kunde inte leda lägren själv i somras – på grund av en väldigt glädjande sak. Hon och hennes man Dima, som också är vår anställd, hade redan nästan gett upp hoppet om att få ett barn, men i juli fick de lyckliga föräldrarna en flicka som heter Kira, som en glädjens och hoppets sändebud. Utöver att ta hand om sitt barn fortsätter Tanja hjälparbetet.

Kriget har förändrat barn

"Barnen har vuxit upp mitt i kriget. Många av dem har någon närstående på fronten. De måste klara sig mentalt i en situation där de in-

**EN KLUBBMEDLEM
VÄXER TILL ATT**

Oksana, som växt upp med vår bibelklubb, var på lägret för första gången som ledare och berättade om vad hon har

Snizana

Oksana

te själva kan påverka händelserna", säger vår teammedlem Snizana. "Vi lär barnen att lita på Gud och be för sina familjer. Detta är vad även vi lägerledare har lärt oss att göra. Gud är vår enda tillflykt och hopp."

Ett besök på ett containerhem

I Rosdalen i Bulgariens står en blå container i utkanten av slumbyn Pevtsite. Dörren är öppen, och om du kikade in skulle du se en enkelsäng, en öppen spis och på väggen en sliten gobeläng som föreställer den första nattvarden. Inget annat får plats inuti.

Elina Malmström från Lempäälä (till höger) och Mirjami Ivanov överlämnade moderskapspaketet till Maria.

Det är svårt att tro att en familj på fem bor i denna container. Denna container är hem åt Maria (24), Georgi (30) och deras tre barn.

Den yngsta i familjen föddes för några månader sedan, och vi har kommit för att ge dem ett moderskapspaket. Storasyster är helt klart exalterad över att vi besöker deras hem. Hon och mamma var våra guider när vi kom hit.

Runt containerns gård löper ett ståltrådsstängsel, troligtvis för den

yngsta i familjen. En 3-årig pojke pysslar med pappa Georgi. Han bygger ett tak där barnen kan leka i skugga.

Familjelivet är inte lätt. De lever utan el och vatten. Varje dag hämtar Maria vatten hos grannen, där det finns en vattenpump. Under sommaren är livet lite lättare när Georgi har jobb. Det är annorlunda på vintern. Då kan de små barnbidragen familjen får vara den enda inkomstkällan.

Georgi välkomnar oss med ett stort leende. Eftersom vi inte får plats inne i familjens hem presenterar vi moderskapspaketet utanför och till sist välsignar vi den lilla och hela familjen. Maria och Georgi är mycket glada över vårt besök och gåvan.

Genom byförsamlingen har familjen även fått annan hjälp, som barnmat och barnkläder. Mitt i svåra omständigheter är församlingen en verkligt betydelsefull källa till hjälp och hopp för dem och många andra familjer.

Fler nyheter, foton och videor:

babyboxproject

Lena och hennes dotter Katja har varit ett par månader i ett härbärke, som stöds av Mission Possible, i Ryssland nära Omsk. Det finns fortfarande märken av våld på hennes armar och ansikte.

"Jag var desperat. Livet var outhärdligt."

"Alkohol och droger gjorde min man till en psykopat. Han slog mig, ofta och hårt, knivhotade mig till och med. Isoleringen under Corona-pandemin gjorde saken värre."

"Först skämdes jag och dolde saker, men sedan ringde jag polisen. De kunde inte ingripa eftersom jag enligt lag måste först åka till sjukhuset på grund av mina skador. Jag flydde till min mamma, men

Lenas hopp har vaknat igen: "Det har hänt mycket på kort tid!"

när min man hittade mig och sparkade in dörren, så vågade min mamma inte gömma mig längre. Jag var tvungen att sluta mitt jobb som kontorist, då jag hade blåmärken i ansiktet. Till slut började jag dricka för att döva min förtvivlan."

"Tidpunkten för skolstart för min dotter närmade sig, men jag hade inga pengar till kläder och förnödenheter. Då såg en främling på gatan mig och förstod min situation. Han kom för att prata. Han var från församlingen och berättade att han kände till ett härbärke för mammor som var i liknande situation som jag.

Jag tog mod till mig och vid 5-tiden på morgonen ringde jag i hemlighet numret som han hade gett mig. Samma morgon hämtades jag och Katja till härbärgen."

"Mitt liv har förändrats totalt"

"Saker och ting är redan mycket bättre. Det är underbart att inte behöva vara rädd! Lokalerna på centret är förstås trånga, men vi mammor här är i samma situation och vi stöttar varandra. Här har jag också lärt känna Gud."

"På härbärgen samlades det in pengar för Katjas skolstart och vi kunde köpa en klänning, en bukett blommor och skolmaterial."

Även maken på rehabilitering

"Strax efter att vi åkt till härbärgen hjälpte församlingen min man att komma till ett kristet rehabiliteringscenter. Han kom för att träffa oss här, vi gjorde en liten utflykt som familj. Jag vet inte vad det kommer att leda till. Skulle ett sådant mirakel kunna ske att vi en dag kunde leva tillsammans?"

Drömmen om ett eget hus för behövande

Många mödrars och barns liv har förändrats i detta härbärke, även om det bara kan ta emot fem familjer åt gången.

"Varje vecka får jag samtal från kvinnor som är våldsutsatta. Lyckligtvis för Lena hade en plats blivit ledig när hon ringde", säger Natalia, anställd på hemmet.

"Under två år har vårt härbärke flyttat fyra gånger från en hyreslägenhet till en annan. Vi ber om att få ett eget hus. Jag är säker på att om Gud finner det lämpligt, kommer vi att flytta till vår egen byggnad nästa gång!"

"Hoppets center" i Albanien – en fyr bland minareter

PÄIVI RANTA, Verksamhetsledare i Finland

Hoppets center är vårt kontor i Tiranäs förort Bathore i Albanien. Det är som en fyr mitt i det omgivande muslimska samhället. De flesta av invånarna i området och kvinnorna, barnen och ungdomarna, som deltar i verksamhet kommer från muslimska familjer.

Namnet på huset gavs av kvinnorna i området. "Varje gång vi besöker Hoppets center, återvänder vi hem med ett hjärta fullt av hopp!" sa de.

"Varför bryr ni er?"

Vårt team delar också ut praktisk hjälp till familjer som lever i fattigdom. Möjligheten att dela evangeliet har ofta öppnats av förundran

och frågan "Varför vill ni hjälpa oss?" Våra teammedlemmar bjuder in familjer att delta i aktiviteter på Hoppets center.

"Vi ber och jobbar."

Arbetet i Albanien leds av Gjergji Como och hans fru Marinela. "Vårt team börjar varje dag med att be", säger Gjergji. "Under åren har vi sett många komma till tro, mirakel och helande. Å andra sidan har vårt arbete också fått motstånd och vi har blivit hotade. Men vi kommer att fortsätta så länge Gud vill."

"Vi vet att det är Hans nåd att vi har människor som ber och ger gå-

"När vi ser oss omkring ser vi fem minareter. Vår vision är att förmedla budskapet om Jesus till människorna i detta område genom Hoppets center."

Gjergji Como, Ledare för Mission Possible Albanien

vor för detta arbete. Gud har välsignat allt stöd som har skickats till detta land och det bär frukt. Tack till alla er och kom ihåg oss och invånarna i Bathore i era böner!"

Mimoza talar i en kvinnogrupp. Här deltar 70 kvinnor som inte får gå i kyrkan, men de får tillstånd av sina familjer att komma hit.

Hoppets center bedriver verksamhet i hyrda lokaler. Vi hoppas att vi snart kommer kunna flytta till en ny och större byggnad nära den nuvarande.

Päivi Ranta och
medarbetare Mimosa

En dag på Hoppets center

Vi anlände till centret i god tid före starten av kvinnoträffen, för att laga mat och be tillsammans. Strax före start började det anlända kvinnor i olika åldrar, ett 20-tal totalt.

Hjärtliga Mimosa, ledare för kvinnors arbete i Albanien, ledde sammankomsten som bestod av sånger, bibelundervisning och vittnesbörd. Även jag fick berätta för kvinnorna en del av min egen livshistoria, och vad tron på Jesus betyder för mig. Träffen var helt klart viktig för kvinnorna och rörde många till tårar. Till sist fick vi be för kvinnorna och välsigna dem.

Senare var det dags för barnen att träffas. Ett 30-tal barn kom, många direkt från skolan. Tillsammans sjöng vi, fick undervisning från Bibeln, vi dansade och lekte. Vi hade så kul! Man kände att detta var en riktigt kär och viktig plats för barnen. Man kunde se och höra kärleken mellan barnen, de anställda och volontärerna i vårt team i Albanien.

Kärleken ledde Lea till Jesus

Barnträffen leds av Lea, som utstrålar glädje och liv. Hon studerar på universitetet och är deltidsanställd i vårt team. På tisdagar håller hon en bibelklubb för barn. Det var underbart att se gemenskapen som uppstod mellan Lea och barnen.

”Oavsett om jag är här, på gatan eller var som helst, kommer barn för att krama mig. Jag älskar dem! Centret, barnen och teamet är som ett andra hem och familj för mig”, berättade Lea för mig.

”När jag var 12 år gammal började jag gå på bibliotek på Hoppets center. Jag visste inte om resten av verksamheten då. Efter ett år fick jag frågan om jag ville komma med på lägret. Självklart ville jag det. Det var bara fem minuter från mitt hem!”

”Jag gillade lägret mycket! Gjergji, Marinela och andra älskade mig så mycket! Jag började komma till dem varje dag efter skolan, jag deltog i aktiviteter och lärde känna Jesus. Även min yngre bror började också gå hit.”

”Jag kommer från en muslimsk familj, som de flesta i det här området. Familjen är kär för mig. Mina föräldrar vet att jag går hit, men inte om min tro. Min bror är rädd för min skull. Jag kan inte ha bibeln hemma, jag läser den i mobilen. När jag går till kyrkan säger jag att jag ska gå till vänner. Jag älskar Jesus väldigt mycket och jag vet att han är med mig. Be för att jag ska våga berätta för mina föräldrar om min tro.”

Varje dag kommer barn direkt från skolan till Hoppets center, precis som Lea på sin tid. Hon vill umgås med dem, berätta om Jesus och älska dem – som hon själv blev älskad.

1991: Ateistiska Albanien öppnades för evangeliet!

**HÄNDELSER
LÄNGS
RESAN**

KONTAKTA OSS

Mission Possible Sweden
Sågstuguvägen 21,
146 38 Tullinge
www.mp.org
info@mp.org

HJÄLP OSS ATT HJÄLPA

Pluggiro: 90 11 54-5
Swish 90 11 54 5

Finland: OP: F187 5720 6820 0184 43
Insamlingstillstånd RA/2020/699

Vem kunde tro att allt detta någonsin skulle vara möjligt när Albanien andliga mörker verkade hopplöst!

Tolken kom till tro och började leda arbetet i den nyinrättade Mission Possible Albanien!

Besa berättar om evangeliet i skolor i mitten på 1990.

Barntidningen Mrekullia ("Miraklet") nådde ut till skolbarn i hela Albanien.

"Allsmäktige Gud, hjälp mig!"

Besa Shaplo, en engelsk lektor vid universitetet i Tirana, skrev dessa ord i sin dagbok 1974. Bönen riktades till Gud, vars existens hon inte var säker på och som det var förbjudet att tro på i Albanien vid den tiden.

Järnriddån kollapsade 1991 och den dåvarande ledaren för Mission Possible reste omedelbart till Albanien. Gud ledde så att Besa agerade som hans tolk, fick höra evangeliet och kom till tro! Samma år grundades Mission Possible Albanian och Besa – som var en av de första albanska konvertiten – blev dess ledare. Målet för henne och det lilla teamet var att nå särskilt barn och unga i ett land där det inte fanns någon kristen tradition och kunskap.

Vårt albanska team delade ut evangelisk litteratur, grundade en kristen barntidning, höll barnverksamhet, delade ut hjälp till de fattiga. Superbok-serien gick på TV och stora evenemang anordnades. I Bathore, en fattig förort till Tirana, etablerades Hoppets center.

Besa gick i pension för några år sedan och den yngre generationen fortsätter arbetet.

Bibelklubben på 1990-talet